

Република Србија
УПРАВНИ СУД
22 У 10117/2016 (15)
30.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Весне Даниловић и Гордане Богдановић, чланова већа, са вишим судским саветником Весном Иконић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." из ..., ул. ..., ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско - правне послове, број 46-00-01217/2015-13 од 27.10.2015. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. из ..., Ул. ..., коју заступа пуномоћник Маја Голубовић Попара, адвокат из Београда, Младе Босне број 18, у правној ствари враћања имовине, након одржане усменој јавне расправе дана 30.11.2017. године, у нејавној седници већа одржаној истог дана, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац "А.А." из ..., ..., да заинтересованом лицу Б.Б. из ..., ..., накнади трошкове управног спора у износу од 27.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијају се као неосноване жалба Града Пожареваца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Пожаравца и жалба "А.А." из ..., изјављене против делимичног решења Агенције за реституцију Подручна јединица Нови Сад бр. 46-015300/2013 од 07.07.2015. године. Наведеним делимичним решењем у ставу првом диспозитива усваја се захтев, враћа се имовина и утврђује право својине Б.Б. из ..., ..., са идеалним делом од 1/6, као законској наследници бивше власнице, пок. В.В., на национализованој непокретној имовини и то на:

-пословној згради на адреси ... у П., уписаној у лист непокретности бр. ... КО ..., као објекат бр. 1 на кат. парц. бр. ..., која је у власништву Републике Србије, са правом коришћења града Пожаревац са идеалним делом од 1/3 и А.А. Пожаревац са идеалним

делом од 2/3,

- градском грађевинском земљишту на кат. парц. бр. ..., уписаној у Лист непокретности бр. ... КО ... у уделу који је сразмеран са површином објекта из тачке 1. алинеје 1. диспозитива овог решења, у односу на укупну површину објекта бр. 1 који се налази на наведеној парцели, а која имовина је одузета у поступку национализације најамних зграде и грађевинског земљишта од пок. В.В., рођен ... из ..., као бивше власнице са идеалним делом од 1/6 правноснажним решењем Комисије за национализацију при НОО Пожаревац бр. .../544, од дана 01.10.1959. године. Ставом 2. диспозитива обавезују се Република Србија као власник и град Пожаревац и А.А. ... као корисници да Б.Б. из ..., по правноснажности овог решења, пренесу у својину непокретности из тачке 1. диспозитива овог решења. Ставовима 3., 4., 5., 6. и 7. одлучено је да пословна зграда ближе одређена у тачки 1. алинеја 1. диспозитива овог решења се враћа у државину Б.Б. из ..., по истеку 3 године од дана извршности овог решења, ако се купац и законски наследник из тачке 1. овог решења другачије не споразумеју, с тим да од дана стицања својине до ступања у посед законска наследница из тачке 1. диспозитива овог решења у својству закупаца ступа у правни однос са закупцем по уговорима који су закључили са претходним власником односно корисницима. Налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу овог решења, а по његовој правноснажности, изврши упис права својине у корист Б.Б. са идеалним делом на непокретностима ближе одређеним у тачки 1. диспозитива овог решења. Налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу овог решења, а по његовој правноснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима у тачки 1. диспозитива овог решења. Враћена имовина је у слободном промету, а Република Србија, односно јединица локалне самоуправе има право прече куповине приликом првог отуђења. О преосталом делу захтева биће одлучено накнадно, посебним решењем, када се за то стекну законом прописани услови.

Тужилац тужбом оспорава законитост решења туженог органа због неправилне примене закона, непоступања по правилима поступка, те нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односа што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Како је истакао, у доношењу оспореног решења повређена је одредба члана 18. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. А.А., у свом називу садржи и одредницу Савез организација за техничку културу, па као таква А.А. више од 60 година обавља делатност развоја унапређења техничких наука у ..., посебно међу омладином. Према томе, сврха постојања А.А. управо образовање из области техничких наука младих, на шта је и указивано током трајања поступка. Из тог разлога испуњени су услови прописани законом, што се не може вршити реституција објеката који служе за обављање напред наведене делатности, а које чињенице је Министарство погрешно ценило. При том, у другостепеном решењу се наводи да А.А. није доставила доказ о томе да је основана од стране носилаца јавне својине. А.А. основана је 1947. године од стране тадашњих власти за развој образовања и васпитања младих из области техничких наука. Објекат, који је предмет спора, добила је од СО Пожаревац решењем бр. ... од 14.09.1963. године, без надокнаде за делатност из образовања, васпитања и техничке културе. Дакле, ради се о послератном периоду када је приватна својина и приватно предузетништво стављено у други план, а једино активност у свим областима, па и у областима културе, образовања и науке имала је држава, односно јавна власт. Према

томе, опште је позната чињеница да су све организације у том периоду осниване од стране јавне власти, било републичке били локалне, те из тог разлога неспорна чињеница да је А.А., као и свака друга организација у том периоду била основана од стране јавне власти. Током свог постојања А.А. из ... је на објектима који су предмет спора вршила улагања у адаптирање и доградњу. У записнику од 28.01.2015. године констатовано је да је објекат променио висински габарит, да је вршена реконструкција и адаптација некадашњег старог тавана, као и да је извршена "мања надоградња" уличног и дворишног надзитета, да је спуштена кота за око 1м и да је урађена нова кровна конструкција и покривка. Чињенично стање овом приликом је погрешно утврђено, имајући у виду да није реч о малој надоградњи, већ о изградњи читавог спрата. Поред тога, сазида на су три тоалетна простора која са објектом сада чине целину, чиме је такође повећана бруто површина објекта, али се у поменутом записнику констатује постојање само једног, без одређена када је сазидао, кога је сазидао итд. . За поменуте грађевинске радове у тренутку извођења није прибављена грађевинска дозвола из разлога што се чекало ново, повољније законско решење, те ће се ускоро поднети захтев за легализацију накнадно дозиданог простора у складу са новим Законом о озакоњењу објеката. Са изнетих разлога предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи и обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 18.000,00 динара.

Тужени орган је у свему остао при образложењу оспореног решења, указујући и на то да је комплетне списе, који се односе на предмет спора доставио за предмет Управног суда 12 У 17078/15.

Заинтересовано лице, преко пуномоћника доставило је поднесак у коме је указало да је у предмету 12 У 17078/15 донета пресуда дана 26.01.2017. године, којим је окончан поступак између истих странака, само за други сувласнички део непокретности у Улици ... у ..., уз који поднесак је доставила и наведену пресуду Управног суда. Одговор на тужбу, у коме би се евентуално изјаснио о наводима поднете тужбе у овом управном спору, у писаном облику, пуномоћник заинтересованог лица није доставио.

Управни суд је, у складу са одредбама чл. 34. ст. 2. и чл. 38. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одржао усмену јавну расправу у присуству пуномоћника заинтересованог лица и одсуству уредно позваног тужиоца и туженог органа.

Након излагања предмета и суштине управног спора, пуномоћник заинтересованог лица је истакао да оспорава тужбу и тужбени захтев у целисти, указујући да у конкретном случају није повређена одредба члана 18. Закона о враћању имовине, из разлога што је тужиоцу решењем ... од 14.09.1963. године дата на коришћење једна пословна просторија, коју и данас тужилац користи, с тим што преостала два пословна простора тужилац издаје и прибира закупнину, односно неосновано се богати. Сматра да рад А.А. ничим није угрожен, односно да и даље користе део који остаје у јавној својини града Пожаревца. Предлажио је да суд тужбу одбије као неосновану, а тужиоца обавезе да заинтересованом лицу надокнади трошкове управног спора и то за састав одговора на тужбу износ од 16.500,00 динара, за две неодржане расправе у износу од по 9.750,00 динара и за приступ на данашњу усмену јавну расправу износ од 18.000,00 динара.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода

тужбе, одговора на тужбу, списка ове управне ствари и речи са усмене расправе, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из садржине оспореног решења и стања у списима предмета произлази да су Г.Г. и Б.Б., обе из ..., поделеле Агенцији за реституцију РС захтев за враћање одузете имовине и обештећење и то идеалног дела од 1/6 две пословне зграде са грађевинским земљиштем, површине 5,88 ари, обе на кат. парц.бр...., уписана у Лист непокретности бр. ... КО ... и то прва зграда у Улици ..., површине 254 м², а друга зграда у Улици ... површине 125м², које непокретности су од бившег власника В.В. Рођ. ... из ..., одузете Решењем Комисије за национализацију при НОО Пожаревац бр. ... од 01.10.1959.год. Закључком Агенције за реституцију – Подручне јединице Нови Сад бр. 15300/13 од 06.07.2015.год. обустављен је поступак у делу захтева који се односи на подносиоца Г.Г., будући да је на усменој јавној расправи, одржаној дана 27.02.2015.год. одустала од захтева, са разлога што није активно легитимисана у овом управном поступку иза бившег власника В.В..

Законом о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 108/2013), уређени су услови, начин и поступак враћања одузете имовине и обештећења за одузету имовину, која је на територији Републике Србије применом прописа о аграрној реформи, национализацији, секвестрацији, као и других прописа, на основу аката о подржављењу, после 9. марта 1945. године одузета од физичких и одређених правних лица и пренесена у општенародну, државну, друштвену или задружну својину (члан 1. став 1.), тако што је, поред осталог, прописано да се под појмом "бивши власник" подразумева физичко или правно лице које је било власник одузете имовине у моменту подржављења (члан 3. став 1. тачка 10), као и да право на враћање имовине или обештећење има домаће физичко лице које је бивши власник одузете имовине, а у случају његове смрти или проглашења умрлим - његови законски наследници, утврђени у складу са прописима који уређују наслеђивање у Републици Србији и са одредбама овог закона (члан 5. став 1. тачка 1).

Полазећи од наведених законских одредаба и несумњиво утврђеног чињеничног стања у погледу правног следбеништва на страни заинтересованог лица у односу на пок. бившег власника одузете имовине, применом тада важећег Закона о национализацији, орган је, по оцени Управног суда, правилно закључио да је првостепени орган, након правилно и законито спроведеног поступка, донео правилну и на закону засновану одлуку.

Разматрајући наводе тужбе, Управни суд је имао у виду да су истицани у жалби овде тужиоца поводом које је донето оспорено решење и правилно оцењени као неосновани. У погледу тужбеног навода којим се законитост оспореног решења спори позивањем на одредбу члана 18. став 1. тачка 3) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, којом је уређено питање изузетка од враћања у натуралном облику, тако што је прописано да се не враћа право својине на непокретностима које на дан ступања на снагу овог закона служе за обављање делатности установа из области здравства, васпитања и образовања, културе и науке или других установа, као јавних служби, основаних од стране носилаца јавне својине, а чијим би враћањем био битно ометен рад и функционисање тих служби, а што је у суштини и основ по коме тужилац оспорава одлуку првостепеног и туженог органа, Управни суд је нашао да је тужени орган тај навод правилно оценио као неоснован. Ово стога што је у спроведеном поступку несумњиво утврђено, а што није оспорено ни у расправи пред Управним судом, да тужилац предметни објекат у превасходном делу користи на тај начин што

исти издаје у закуп другим лицима за обављање комерцијалних делатности, а не за обављање сопствене делатности, из ког разлога исти не може бити изузет од реституције у натуралном облику. Суд, такође, налази да су у оспореном решењу разматрани наводи тужиоца који се односе на природу и обим улагања тужиоца у предметни објекат и исти правилно оцењени као неосновани. Суд је, наиме, имао у виду да је одредбом члана 17. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано да се објекат, у смислу овог закона, сматра увећаним уколико је дограђен или надзидан у складу са законом, чиме је увећана бруто површина, при чему се извођење грађевинских радова унутар постојећег габарита и волумена не сматра увећањем објекта у смислу овог закона. Полазећи од наведене законске одредбе и чињенице да је у спроведеном поступку утврђено да се предметни објекат налази у приближно истом стању и облику у односу на моменат национализације, с обзиром на то да су у истом само у постојећим габаритима вршени радови на адаптацији и реконструкцији таванског простора, без законом прописане документације, Суд је оценио да се ти радови не могу сматрати радовима на увећању објекта.

Имајући у виду наведено, Управни суд је утврдио да је правилно одлучио тужени орган када је жалбу тужиоца одбио, при чему, будући да је у тужби тужилац, у суштини, поновио разлоге изнете у жалби, којом је оспорено првостепено делимично решење, чија основаност је била предмет одлучивања туженог органа у поступку доношења оспореног решења, то их суд није посебно наводио и детаљније образлагао, имајући у виду да су сви разлози за њихову оцену дати у оспореном решењу, које суд оцењује као детаљне, правилне, јасне и на закону засноване, па наводима тужбе тужилац није довео у сумњу правилност и законитост оспореног решења.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредаба члана 40. ст. 1. и 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је нашао да је неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, па је на основу чл. 67. и 74. Закона о управним споровима, а сходном применом чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС", бр.72/11), одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

Суд је, с обзиром на одлуку која је донета у овом спору, оценио да је основан захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора па је, применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези са чл.150., 153., 154. и 163. став 1. и 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/2013-одлука УС, 74/2013-одлука УС и 55/2014), које се сходно примењују на основу члана 74. ЗУС-а, те, у складу са одредбама Тарифног броја 43., у вези са чл. 15. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12), обавезао тужиоца на накнаду трошкова заступања на једној одржаној усменој јавној расправи у износу од 18.000,00 дин. и једној одложеној усменој јавној расправи у износу од 9.000,00 дин, те донео одлуку као у ставу трећем диспозитива ове пресуде. Суд није признао трошкове за састав одговора на тужбу, будући да одговор на тужбу, који садржи какве наводе, пуномоћник заинтересованог лица није доставио, као ни за заступање на једној од две одложене усмене јавне расправе, будући да је до одлагања расправе заказане за дан 19.10.2017.год. дошло са разлога што тужени орган није доставио комплетне списе предмета Агенције за реституцију Подручне јединице Нови Сад, те суд са тог разлога није имао процесне услове да расправу одржи, а што се не може приписати каквој кривици тужиоца, којом је узроковано наведено одлагање.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 30.11.2017. године, 22 У 10117/2016(15)

Записничар
Весна Иконић

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП